

Scénář

ZŠ Benešov, Na Karlově

„Jmenuji se Dagmar Nádvorníková, narodila jsem se ve Vlašimi za druhé světové války 28.10.1943 v domě svého pradědečka, který postavil.“

Takto začíná vyprávění paní Dagmar Nádvorníkové o jejím životě.

„Jednoho dne jsem přišla domů a řekla jsem: „Mami, chci být učitelkou, moc se mi to povolání líbí a chci být paní učitelkou a chci na ni studovat.“ No a tak se taky stalo.“

Už od dětství měla jasno, že svůj život spojí se školstvím a prací s dětmi.

„Tak jsem svoje první místo dostala do Loučovic, kde jsem byla spokojená. Byla to krásná moderní škola, vybavená moderně, takže tady jsem byla opravdu velmi spokojená.“

Na své první učitelské místo vzpomíná jako na období plné radosti a nových zkušeností.

„Takže rok 68 jsem vlastně učila se svým manželem na ZŠ Kozmice. Byla to nejmenší základní organizovaná škola, kde jsem později začala učit i já.“

Události po roce 1968 ale výrazně zasáhly do života celé jejich rodiny.

„Začalo období tvrdé normalizace, opravdu tvrdé. Manželovi hrozila ztráta zaměstnání a já jsem odešla na dvouletou mateřskou dovolenou. Manžel ve škole už nemohl pracovat. A mně se těžko hledalo místo ve škole. Abychom se uživili, přijala jsem místo učitelky na zvláštní škole v Benešově.“

Vyprávění paní Dagmar Nádvořnickové připomíná, jak velkou roli může mít odvaha, vytrvalost a pozitivní přístup i v nelehkých životních obdobích.

„Chtěla bych všem popřát takový plnohodnotný život. Aby byli spokojeni ve svém pracovním životě. Aby si vybrali správné povolání. Aby se všem splnilo všechno to, jako se třeba splnilo i mě. A hlavně aby taky byli pilní a aby se přičinili.“